

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce: **Ing. T. P.**, narozený X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Martou Ptáčkovou
sídlem Uruguayská 11, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Vysoká škola chemicko-technologická v Praze**, IČO 60461373
sídlem Technická 1905/5, 166 28 Praha 6
zastoupené advokátem JUDr. Filipem Marco
sídlem Maiselova 38/15, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 27. 6. 2025, č. j. 961/310/2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí rektora žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým potvrdil rozhodnutí děkana Fakulty potravinářské a biochemické technologie Vysoké školy chemicko-technologické v Praze (dále jen „Děkan“), ze dne 4. 4. 2025 č. j. 89-4/352/2025 (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím Děkan rozhodl o ukončení studia žalobce z důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. b) a § 68 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“) a čl. 14 odst. 2 písm. b) Studijního a zkušebního řádu Vysoké školy chemicko-technologické v Praze (dále jen „SZŘ“), pro nesplnění studijních požadavků vyplývajících ze studijního programu podle SZŘ.
2. Pro snazší porozumění řešené věci soud předesílá, že žalobce byl rozhodnutím Děkana ze dne 18. 12. 2024, č. j. 285-4/352/2024, nepravomocně vyloučen ze studia pro užití nástrojů umělé inteligence při zpracování textu disertační práce a pro plagiátorství, a to v rámci disciplinárního řízení vedeného pod sp. zn. 258/352/2024. Žalobní námitky se do značné míry dotýkají právě řízení o zmíněném disciplinárním deliktu. Z jím uvedených pochybení v disciplinární věci pak žalobce dovozuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobní argumentace

3. Žalobce namítl porušení zásady rychlosti a vstřícnosti, dále porušení zásady ochrany práv nabytých v dobré víře. Dle žalobce došlo k ukončení jeho studia vinou nezákonného postupu fakulty (na níž studoval doktorské studium), a žalované, k němuž mělo dojít v rámci disciplinárního řízení vedeného se žalobcem. Žalobce má za to, že v disciplinárním řízení žalovaná coby odvolací orgán nerozhodla v zákonem předvídané lhůtě. Žalobci tak bylo fakticky znemožněno obhájit disertační práci a řádně ukončit studium.
4. Dále žalobce namítl nezohlednění souvislosti nyní projednávané věci s disciplinárním řízením a s tím spojené porušení zásady materiální pravdy a zásady rovného zacházení. Žalobce má za to, že žalovaná nezjistila plně skutečný stav a ignorovala, že probíhající disciplinární řízení blokovalo obhajobu disertační práce. Postup správních orgánů byl navíc dle žalobce účelový: nejprve byl nepravomocně vyloučen, což znemožnilo obhajobu disertační práce, poté došlo k ukončení studia pro překročení jeho maximální délky. Poukázal na to, že v minulosti nastaly situace, kdy byly použity podklady jiných studentů pro disertační práce, přičemž v těchto případech následně nedošlo k vyloučení dotčených doktorandů ze studia.
5. Žalobce namítl, že ačkoliv dříve Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) dovodil, že maximální doba studia je objektivní lhůtou, v případě žalobce měla být tato lhůta prodloužena o čas, který byl žalobci ubrán v důsledku disciplinárního řízení. V důsledku přílišného formalismu při řešení žalobcova případu tak došlo k zásahu do jeho práva na vysokoškolské vzdělání a profesní sebeurčení.
6. Závěrem žalobce namítl kolizi práva na vzdělání podle čl. 33 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „LZPS“) a čl. 2 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských

práv a základních svobod s účelem maximální doby studia. Žalobce má za to, že mechanická aplikace maximální doby studia by znamenala, že organizační hodnota převáží nad základním právem dokončit započaté studium a uplatnit profesní kvalifikaci. Žalovaná proto měla zvolit takový výklad, který zachová účel maximální doby, a zároveň nepopře základní právo žalobce. Žalobce je navíc názoru, že v jeho případě by se jednalo pouze o drobné prodloužení délky studia, čímž by nedošlo k ohrožení práv třetích osob, které by měly zájem studovat doktorský program žalované.

7. Pro výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované a další vyjádření žalobce

8. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Na úvod shrnula procesní historii jak v nyní řešené věci, tak disciplinárního řízení vedeného se žalobcem. Poté přešla ke stručné reakci na žalobcovy námitky.
9. Nejprve uvedla, že do situace, kdy nemohl obhájit disertační práci, se dostal žalobce sám. Stalo se tak z důvodu pochybení jemu vytýkaných v rámci disciplinárního řízení a zpětvzetím žádosti o povolení obhajoby disertační práce.
10. Žalovaná je názoru, že v řízení postupovala správně a nedošlo k porušení procesních norem. Žalobce nebyl nijak diskriminován či krácen na právech. Dále uvedla, že napadené rozhodnutí vychází z faktu, že žalobci uplynula maximální doba pro studium, která je objektivní lhůtou, a nešlo ji proto prodloužit.
11. Věci žalovaná posoudila samostatně, jelikož spolu právně nesouvisí. Uvedla, že vycházela žalobci v průběhu jeho studia vstříc, poukázala přitom na napadené rozhodnutí, v němž je její dobrodiní zaneseno.
12. Žalovaná nesouhlasí ani s námitkou porušení zásady rychlosti a vstřícnosti, ty navíc dle žalované nejsou podloženy důkazy. Lidskoprávní argumentace žalobce je dle žalované irelevantní, jelikož postrádá podklad v ústavních normách či judikatuře Ústavního soudu.
13. Žalobce následně soudu zaslal vyjádření prof. Ing. T. B., Ph. D., jenž byl žalobcovým školitelem při jeho doktorském studiu. V něm se prof. B. vyjádřil k osobnostním kvalitám žalobce, profilu studenta, a následně nastínil svůj pohled na disciplinární řízení vedené se žalobcem. O skutečnostech stran řízení o ukončení studia žalobce pro překročení jeho maximální doby však mlčí. Spolu s tímto vyjádřením zaslal žalobce soudu návrh na výslech právě zmíněného školitele.
14. Krátce před nařízeným jednáním žalovaná zaslala návrh na doplnění dokazování, a to výslechem svědka J. K., jehož výslech považuje za přínosný, neboť se zabýval dizertační prací žalobce nejvíce.

Obsah správního spisu

15. Soud ze správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti.
16. Dne 1. 9. 2017 se žalobce zapsal ke studiu v doktorském studijním programu (dále též „DSP“) Biochemie a biotechnologie (P2836) oboru Biotechnologie (2810V001) v prezenční formě studia. S ohledem na právní úpravu § 2 odst. 1, písm. b) zákona č. 188/2020 Sb., o zvláštních pravidlech pro vzdělávání a rozhodování na vysokých školách v roce 2020 a o posuzování doby studia pro účely dalších zákonů, se období studia od 1. 3. 2020 do 31. 8. 2020 definované

právní úpravou jako doba narušeného studia, do maximální doby studia žalobci nezapočítala. Dne 4. 8. 2021 podal žalobce žádost o prodloužení prezenční formy studia v DSP. Tuto žádost Děkan schválil a žalobci byla standardní doba studia v prezenční formě se stipendiem prodloužena o „dobu narušeného studia“ (tj. o 6 měsíců), tedy do 28. 2. 2022. Žalobce dne 25. 02. 2022 podal žádost o převedení do kombinované formy studia. I tuto žádost Děkan schválil a od 1. 3. 2022 žalobce studoval v kombinované formě studia.

17. Dne 10. 6. 2024 bylo žalobci nabídnuto pokračovat v nástupnickém studijním programu, jelikož studijnímu programu, jehož byl žalobce studentem, končila akreditace ke dni 31. 12. 2024. Žalobce tuto nabídku přijal a dne 3. 10. 2024 podal žádost o pokračování v nástupnickém studijním programu. Tuto žádost schválil Děkan a od 1. 1. 2025 byl žalobce studentem nástupnického programu D302 Biotechnologie.
18. Původní maximální doba studia (s ohledem na konec původního studijního programu) končila ke dni 31. 8. 2024. Žalobce termín odevzdání disertační práce opakovaně prodloužoval, když poprvé žádal o prodloužení lhůty pro odevzdání dne 30. 8. 2024 a následně dne 23. 9. 2024. Tyto žádosti byly schváleny Děkanem. Dne 24. 9. 2024 Děkan schválil rovněž navrženou změnu názvu tématu žalobcovy disertační práce.
19. Dne 14. 10. 2024 žalobce předložil žádost o povolení obhajoby disertační práce. Dne 5. 12. 2024 vzal žalobce svou disertační práci a žádost o její obhajobu zpět.
20. Maximální doba studia byla žalobci vyměřena do 13. 3. 2025. Ze spisu je dále patrné, že přestože se žalobce zapsal do studia v DSP dne 1. 9. 2017, byl pro výpočet maximální doby studia začátek studia počítán až den 11. 9. 2017, který byl prvním dnem akademického roku 2017/2018.
21. Dne 17. 3. 2025 byla žalobci prostřednictvím informačního systému VŠCHT Praha odeslána výzva a vyznění o možnosti vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci ukončení jeho studia pro překročení jeho maximální doby. Výzva byla žalobci doručena dne 20. 3. 2025. Žalobce dne 25. 3. 2025 prostřednictvím svého právního zástupce doručil své vyjádření.
22. Dne 4. 4. 2025 vydal Děkan prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl o ukončení studia žalobce pro nesplnění studijních požadavků vyplývajících ze studijního programu podle SZŘ. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal.
23. Rektor žalované rozhodnutí děkana potvrdil napadeným rozhodnutím. Neshledal žádné pochybení v řízení a s důvody pro ukončení studia žalobce se ztotožnil. Námitky žalobce neshledal důvodnými. Námitky stran použití nástroje umělé inteligence neshledal relevantními, jelikož se nyní řešená věc týká uplynutí maximální doby studia, a nikoliv disciplinárního deliktu. Poukázal také na to, že to byl sám žalobce, kdo vzal zpět žádost o obhajobu disertační práce. Sám se tak uvedl do stavu, kdy nestihl řádně zakončit své studium.

Jednání soudu

24. Při jednání soudu zástupkyně žalobce uvedla, že je seznámena s judikaturou ohledně posouzení předmětné lhůty jako objektivní, ale považuje za nutné, aby byly zohledněny i další skutečnosti. Rozhodnutí je nutné vnímat v kontextu předchozího disciplinárního řízení, přičemž uvedla argumentaci, která se týkala žalobci vytýkaných pochybení právě v tomto řízení. Dále se pak vyjádřila shodně jako v podané žalobě a v jejím doplnění.

25. Zástupce žalované zdůraznil, že se jedná o neobvyklý případ, a to zejména při doktorandském studiu, které je vědeckým studiem a na které jsou kladeny určité nároky. Nesouhlasil s profesorem B., neboť žalobcova práce byla spíše průměrná. Poukázal na to, že na intranetu VŠCHT byl zveřejněn průvodce užívání technologií, z něhož je patrné, že použití prvků umělé inteligence není zcela vyloučeno, ale je nutné použití těchto nástrojů nahlásit, což žalobce neučinil. V jeho práci byl nesprávně uveden poznámkový aparát, což bylo způsobeno právě použitím umělé inteligence. Za problematické považoval také to, že ze strany žalobce nebyla uznána chyba, ani lítost. Dále se vyjádřil shodně jako v písemných podáních zaslaných žalovanou soudu.
26. Soud provedl důkaz Zápisem č. 6/2024 ze zasedání Akademického senátu FPBT ze dne 17. 4. 2024, Oznámením o zahájení disciplinárního řízení a předvolání k ústnímu jednání, vyjádřením školitele profesora B. ze dne 14. 1. 2025. Další listiny navržené k důkazu se týkaly výlučně disciplinárního řízení i toho, že i mezi jinými pracemi v minulosti byla shoda, když přebíraly měření z jiných prací.
27. Zástupkyně žalobce navrhla k důkazu výslech svědka profesora B., a to k praxi při schvalování prací, případně dalších osob, které se schvalování prací také účastnily. Dále navrhla výslech ombudsmanky žalované. Oponovala zástupci žalované, neboť práce žalobce byla velmi přínosná, neboť žalobce se zabýval významným výzkumem. Není pravdou ani to, že by žalobce neprojevil lítost, neboť žalobce pochybení a použití umělé inteligence uznal.
28. Zástupce žalované pro případ, že by soud nařídil výslech svědka B., navrhl výslech svědka K., který se účastnil hodnocení žalobcovy práce. Jeho výslech však zcela ponechal na úvaze soudu, což ohledně navržených důkazů učinila i zástupkyně žalobce.

Posouzení věci městským soudem

29. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
30. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
31. Žaloba není důvodná.
32. V této věci se soud zabýval otázkou, zda žalovaný pochybil při ukončení žalobcova studia z důvodu uplynutí maximální doby studia v doktorském studijním programu žalované.
33. S ohledem na žalobcovu argumentaci, soud v první řadě konstatuje, že nemohl zohlednit tvrzení žalobce týkající se disciplinárního řízení, jež s ním pod sp. zn. 258/352/2024 vedla žalovaná. V nyní projednávané věci totiž soud přezkoumává rozhodnutí žalované, kterým rektor žalované potvrdil rozhodnutí Děkana o ukončení studia žalobce pro uplynutí maximální doby jeho studia. V tomto řízení nebyly, a ani nemohly být, řešeny jeho možné disciplinární delikty, jichž se mohl dopustit při tvorbě disertační práce.
34. Soud se tak zjednodušeně řečeno omezil pouze na přezkum běhu doby studia žalobce, bez ohledu na disciplinární řízení. Žalobci totiž v nyní řešené věci nejsou vytýkány skutečnosti týkající se disciplinárního řízení s ním vedeného. Správní orgány se v nyní projednávané věci zabývaly pouze dobou studia žalobce a jejím počítáním. Podstatné je, že sám žalobce žalobou napadl právě rozhodnutí o ukončení studia z důvodu uplynutí jeho maximální délky, a

nikoliv rozhodnutí vydané v disciplinárním řízení, a tím tak vytyčil mantinely soudního přezkumu.

35. Vzhledem k tomu, že předmětem tohoto řízení je tedy pouze přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o ukončení studia žalobce z důvodu uplynutí maximální zákonem stanovené doby studia, nemohl se soud zabývat námitkami žalobce, které v průběhu řízení o nyní projednávané věci vznesl ve vztahu k disciplinárnímu řízení a ani k tomu navrženými důkazy. S ohledem na to, že účastníci provedení důkazů ponechali na úvaze soudu, dospěl k závěru, že ve věci bylo možné rozhodnout bez jejich provedení. Neprovedl proto výsledky navržených svědků, kteří měli být vyslechnuti ke kvalitě žalobcova studia a ke schvalování a hodnocení disertačních prací. Stejně tak byly zcela bez významu pro projednávanou věc i navržené listinné důkazy, které se také týkaly disciplinárního řízení, neboť jimi mělo být prokázáno, že v minulosti byly i v jiných pracích studentů doktorandského studia shody.
36. Pokud jde o žalobcem tvrzenou souvislost mezi oběma řízeními, má soud za to, že jedinou souvislostí je osoba žalobce a jeho jednání spočívající ve zpětvzetí žádosti o obhajobu disertační práce. Bylo to totiž právě toto jeho jednání, které vedlo k nemožnosti žalobce obhájit disertační práci, neboť žádost bylo možné předložit nejpozději 4 měsíce před uplynutím maximální doby studia. Ze spisu, jehož obsah soud rekapituloval výše, vyplývá, že původní maximální doba studia uplynula ke dni 31. 12. 2024. Žalobce však byl následně zapsán do nástupnického studijního programu, přičemž nově byla maximální doba studia vyměřena do 13. 3. 2025. Žalobce tak mohl opětovně podal žádost o obhajobu disertační práce. Fakt, že tak neučinil, nelze přikládat k tíži správním orgánům. Rovněž žalobce nemusel svou původní žádost o obhajobu vzít zpět. Pokud byl přesvědčen o tom, že jeho práce měla požadované kvality a byla způsobilá obhajoby, mohl se pokusit uvedenou práci před zkouškovou komisí obhájit. Pokud vzal žádost o obhajobu zpět, bylo to jeho svobodné rozhodnutí, které jistě učinil až po úvaze. Na tom nemůže nic změnit ani zmínka, že tak učinil na doporučení dalších akademických pracovníků. Konečné rozhodnutí záleželo pouze na něm samém, na což poukázal i rektor v napadeném rozhodnutí.
37. Z výše uvedeného dle soudu plyne, že správní orgány nepochybily, když nezohlednily souvislosti s disciplinárním řízením, jež bylo vedeno se žalobcem. Námitky stran disciplinárního řízení navíc orgány neponechaly bez povšimnutí, když z jejich rozhodnutí plyne, že je shodně považovaly za irelevantní pro nyní řešenou věc. S tímto závěrem se soud plně ztotožňuje.
38. Stejně tak nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že správní orgány postupovaly účelově, nezjistily řádně stav věci a porušily zásady materiální pravdy a rovného zacházení. V nyní řešené věci je skutkový stav jasný, jak plyne ze správního spisu, na jehož výše uvedenou rekapitulaci soud opětovně odkazuje.
39. Soud při posouzení správnosti výpočtu maximální doby studia a přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia pro překročení této lhůty vyšel z následující právní úpravy.
40. Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“), *se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.*
41. Podle § 68 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách, *rozhoduje vysoká škola o právech a povinnostech studenta ve věci nesplnění požadavků dle § 56 odst. 1 písm. b).*

42. Podle čl. 14 odst. 2 písm. b) SZŘ *studium se dále ukončuje v souladu s ust. § 56 zákona o vysokých školách zejména: nesplní-li student studijní požadavky vyplývající ze studijního programu podle tohoto SZŘ a studijního plánu; dnem ukončení studia je den, kdy rozhodnutí o ukončení studia nabylo právní moci.*
43. Podle čl. 9 odst. 2 SZŘ je standardní doba studia v doktorském studijním programu nejméně tři a nejvýše čtyři roky. Podle odst. 3 tohoto ustanovení je maximální doba studia v tomto programu je standardní doba studia prodloužená o tři roky. Do maximální doby studia se nezapočítává doba přerušení studia podle čl. 12 odst. 6 a 13 a vyloučená doba definovaná právním předpisem.
44. Soud nemá za to, že by došlo ze strany žalované k pochybení při výpočtu maximální doby studia. Naopak soud dospěl k závěru, že maximální doba studia byla správně vyměřena do 13. 3. 2025, když do maximální doby studia nebyla žalobci započtena doba narušeného studia v souvislosti s pandemií Covidu 19. Soud zdůrazňuje, že žalobce ani žádnou relevantní argumentaci, která by tento výpočet vyvrátila, nepředložil. Stejně tak setrval pouze v rovině tvrzení stran námitky porušení zásady rovného zacházení. Neuvedl žádný konkrétní případ, v němž by bylo postupováno odlišně. Soud má navíc za to, že tato námitka míří spíše na posouzení věci v rámci disciplinárního řízení a pro nyní řešenou věc je proto irrelevantní a nedůvodná.
45. Ani námitka stavení lhůty maximální doby studia v případě žalobce není důvodná. Žalobce sám odkazuje na rozsudek NSS (ze dne 31. 3. 2011, č. j. 8 As 37/2010-78), z něhož plyne, že maximální doba studia je objektivní lhůtou. V tomto rozsudku NSS výslovně uvedl, že: *„maximální doba studia představuje objektivní lhůtu, ve které musí student splnit své studijní povinnosti. Je dobou, ve které je třeba studium dokončit. Tento závěr zcela logicky vyplývá již z gramatického výkladu tohoto pojmu, neboť slovo „maximální“ označuje nejvyšší, nejzazší možnou míru, tj. určitou mez, kterou nelze překročit, a v této věci tak vymezuje dobu studia, kterou nelze prodloužit.“*
46. Žalobce kromě poukazu na disciplinární řízení neuvedl žádné důvody, pro které by právě jeho situace byla natolik výjimečná, že by v jeho případě mělo dojít k prodloužení lhůty, která je lhůtou objektivní bez možnosti jejího prodloužení. Faktem naopak je, že žalobce řádně nedokončil doktorské studium, a to ani ve standardní době (4 roky), ani v maximální době (7 let). Dle názoru soudu byla maximální doba studia ve studijním a zkušebním řádu žalované stanovena zcela transparentně a v mezích zákona. Soud zde rovněž odkazuje na konstatování NSS, který v již citovaném rozsudku 8 As 37/2010-78 uvedl, že *„maximální doba studia představovala dvojnásobek standardní doby studia. Už samu skutečnost, že studium lze vykonávat a studijní povinnosti plnit v době podstatně delší, než je standardní doba studia, je třeba chápat jako zvýhodnění, které není v jiné sféře lidské činnosti běžné, spíše naopak“.* Tyto závěry lze dle soudu aplikovat i na nyní projednávanou věc, i když SZŘ stanovuje maximální dobu doktorského studia o rok kratší, než byla lhůta posuzovaná NSS. Je totiž nutné zdůraznit, že i žalobce mohl vykonávat studium v době podstatně delší, než je standardní doba studia. Žalobce této možnosti využil, studium si do delšího časového úseku rozprostřel, avšak ani v této lhůtě své studijní povinnost nesplnil.
47. Vzhledem k tomu, že žalobce neabsolvoval doktorské studium během stanovené maximální doby studia, nesplnil tak požadavek vyplývající z doktorského studijního programu podle SZŘ a děkan jako prvostupňový správní orgán neměl jinou možnost, než v souladu s § 56

odst. 1 ve spojení s § 68 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách rozhodnout o ukončení studia žalobce.

48. Soud nepřisvědčil ani námitkám žalobce týkajících se zásahu do žalobcových práv garantovaných Listinou a Úmluvou. Ač se soud ztotožňuje s názorem žalobce, že mu svědčí právo na vzdělání, je nutné poukázat na to, že dle čl. 41 Listiny je možné se tohoto práva domáhat pouze v mezích zákonů, které čl. 33 Listiny ustanovení provádějí. Žalobce tedy má právo na vzdělání, avšak nelze dospět k závěru, že by do něj bylo zasaženo. Žalobce totiž nedostál povinností stanoveným SZŘ, který byl vydán v souladu se zákonem o vysokých školách. Žalobci navíc v průběhu jeho studia vycházela žalovaná vstříc v rámci jeho požadavků na vedení studia, z čehož lze dovodit, že se snažila napomoci žalobci v jeho cestě za vzděláním a přípravě na výkon budoucího povolání. Ze správního spisu předloženého žalovanou totiž plyne, že žalobci bylo několikrát vyhověno při posuzování jeho žádostí. Ty se týkaly prodloužení doby prezenčního studia, změny na kombinovanou formu studia, žádosti o možnost účastnit se nástupnického studijního programu i prodloužení lhůty k odevzdání disertační práce. Na základě uvedeného má soud za to, že vysoká škola byla k žalobci při jeho studiu nápomocná při řešení organizačních záležitostí a jakékoliv tvrzení o kladení překážek vysokou školou proto nemůže obstát.

Závěr a náklady řízení

49. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
51. Ve věci úspěšná žalovaná byla zastoupena advokátem a požadovala náhradu nákladů řízení. Nicméně s odkazem na judikaturu ponechala rozhodnutí o nákladech na úvaze soudu. Městský soud proto odkazuje na setrvalou judikaturu správních soudů, potvrzenou také Ústavním soudem, podle níž náklady správního orgánu na zastoupení advokátem v soudním řízení v zásadě nejsou důvodně vynaloženým nákladem, neboť schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před soudem je integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je správní orgán, který vydal rozhodnutí, dostatečně vybaven. Jinými slovy, jde o samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat po žalobci, aby hradil náklady vzniklé tím, že žalovaný udělil k zastupování plnou moc advokátovi (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014–47, č. 3228/2015 Sb. NSS; shodně postupoval NSS též v rozsudcích čj. 6 Afs 71/2023–87, čj. 7 Afs 96/2023–90 a čj. 7 Afs 95/2023–83).
52. Soud proto ve výroku II. rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení a ve výroku III. žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
53. Lhůta k platbě náhrady nákladů řízení je stanovena podle ustanovení § 160 odst. 1 v části věty za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, místo plnění podle § 149 odst. 1 tohoto zákona.; oboje ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2026

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu